

Thomas Nedergaards prædiken søndag seksagesima

Taler

Thomas Nedergaard
Præst

Dato

8. februar 2026

Sted

Sct. Jørgens kirke, Aabenraa

Omstændigheder**Prædikentekst**

Markusevangeliet kapitel 4, vers 26-32

Salmer

DDS 557: Her vil ties, her vil bies

DDS 29: Spænd over os dit himmelsejl

DDS 728: Du gav mig, o Herre

DDS 412: Som vintergrene

DDS 7: Herre Gud! Dit dyre navn og ære

- 1 Et sædekorn er lagt i jorden, og vi aner intet om hvad der sker, men pludselig er der aks på kornet og endnu senere brød på bordet. Det er virkelig mirakuløst, og selvfølgelig ved vi meget om hvordan processerne fungerer videnskabeligt, men grundlæggende er det stadig lige så mirakuløst som at kærlighed mellem to
- 5 mennesker kan føre til skabelsen af et lille foster, der vokser og vokser, begynder at spjætte og kan mærkes inde i maven, indtil det bliver det skønneste lille menneske, som vi har båret til dåben i dag.

- Jeg ved ikke med jer, men jeg kan ikke lade være med at blive slået af forundring
- 10 og ydmyghed, når vi står over for naturens vidunderlige kræfter. Lige meget om det er sædekorn, barnefødsel eller et kik op på stjernehimlen en frostklar aften.

- For i de øjeblikke opdager vi, at livet ikke er noget, vi kan kontrollere. Det er noget, vi får givet. Noget, vi ønsker at passe på, mens vi har det. Men selve livets
- 15 hemmelighed, meningen, bevægelsen - ja den ligger ikke hos os.

- Og det er netop det, Jesus vil have os til at forstå, når han bruger billedet af kornet, der vokser af sig selv. Vi kan vande og passe på, men vi kan ikke skabe livet selv. Det vokser i sit eget tempo - af sig selv, siger han – fordi Gud allerede
- 20 er i gang.

Det er en trøstende tanke i et liv, hvor vi så ofte føler, at alt afhænger af os. Om

vi gør det rigtige. Om vi siger det rigtige. Om vi lykkes med livet. - Til alle de
25 tanker minder evangeliet os om, at det vigtigste ikke begynder med vores præstation, men med Guds skabende kærlighed.

Da vi i dag bar Frida til dåben, stod vi netop i midten af det mysterium. Et liv, der ikke er skabt af vores vilje alene, men også af Guds kærlighed. Det er
30 kærnestof i kristendommen - at hun har et liv, der ikke først skal bevise sit værd, men som allerede er uendeligt værdifuldt, før hun har sagt et ord. Før hun har gjort noget som helst.

Dåben fortæller os, at sådan er det også med Guds rige. Det begynder ikke med, hvad vi kan. Det begynder med, hvem vi er - netop mennesker, som Gud siger ja
35 til, længe før vi selv forstår, hvad det betyder.

Det får mig igen og igen til at stå i forundringen. Jeg får lyst til at standse op. Se på sædekornet, barnet, stjernerne, og minde mig selv om, at livet bæres af så
40 meget mere, end det jeg kan forklare. At der findes en kærlighed, som går langt forud for os. Og i forhold til det, så er mine præstationer så forsvindende lille.

Og netop dér ligger måske en af troens dybeste sandheder. At vi ikke først skal lykkes, forstå eller få styr på livet, før Gud ser på os med kærlighed. For vi tror
45 på, at vi er altid allerede elsket. Før vi kan gengælde. Før vi kan forklare. Før vi overhovedet ved, hvem vi selv er.

Og det er virkelig ikke en kærlighed, vi kan gøre os fortjent til. Det er en kærlighed, vi bliver sat ind i. Ligesom sædekornet bliver lagt i jorden, ikke fordi
50 det har bevist sit potentiale, men fordi Gud allerede har lagt liv i det. Ligesom barnet bliver båret til dåben, ikke for at vise, hvad det kan, men for at få at vide, at det hører livet til.

Den forundring kalder for mig på ydmyghed. En taknemmelig ydmyghed, der
55 erkender, at vi ikke selv er ophavet til alt det gode vi bærer. At vi står på skuldrene af; relationer, generationer, tro, håb og kærlighed, som vi har fået givet.

Ydmyghed er at turde sige: Jeg er ikke centrum for alting. Jeg er ikke glemt. Men
60 jeg tror jeg er en del af noget større. En del af Guds rige, der vokser stille og tålmodigt – også i mig.

65 Og måske er det netop den ydmyghed, der kan give os ro i en verden, der hele tiden kalder på mere. Mere fart. Mere synlighed, mere rigtig tro. Mere præstation. For evangeliet hvisker noget andet. At det vigtigste allerede er givet. At kærligheden går forud. At livet bæres - også når vi ikke selv magter det.

70 Så det, vi har fået, kan få lov at vokse. I vores relationer. I vores familier. I vores måde at være mennesker sammen. Og jo ikke fordi vi skal skabe Guds rige, men fordi vi allerede lever midt i det.

75 For Guds rige begynder i det små. I et sædekorn. I et barn. I kærligheden mellem mennesker. Og det vokser stille og trofast – i os og imellem os. Og derfor kan vi leve i troen på, at vi er - altid allerede elsket.

Amen i Jesu navn. Amen.

80 **Kilde**
Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype
Digitalt manuskript

85 **Tags**
Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Seksagesima

URI
<https://www.dansketaler.dk/tale/thomas-nedergaards-praediken-sondag-seksagesima>

90

95

100